Κρῖναι ὀρφανῷ καὶ ταπεινῷ, ἵνα μὴ προσθῇ
ἔτι τοῦ μεγαλαυχεῖν ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς.

Εἰς τὸ τέλος, ψαλμὸς τῷ Δαβίδ. ι.

Ἐπὶ τῷ κυρίῳ πέποιθα, πῶς ἐρεῖτε τῇ
ψυχῇ μου, μεταναστεύου ἐπὶ τὰ ὄρη
ὡς στρουθίον.
Ὅτι ἰδοὺ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἐνέτειναν τόξον, ἡτοί-
μασαν τὰ βέλη εἰς φαρέτραν, τοῦ κατατοξεῦ-
σαι ἐν σκοτομήνῃ τοὺς εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ.
Ὅτι ἃ σὺ κατηρτίσω αὐτοὶ καθεῖλον, ὁ δὲ
δίκαιος τί ἐποίησε.
Κύριος ἐν ναῷ ἁγίῳ αὐτοῦ, κύριος ἐν οὐ-
ρανῷ ὁ θρόνος αὐτοῦ.
Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πένητα ἐπιβλέ-
πουσι, τὰ βλέφαρα αὐτοῦ ἐξετάζει τοὺς υἱοὺς
τῶν ἀνθρώπων.
Κύριος ἐξετάζει τὸν δίκαιον καὶ τὸν ἀσεβῆ, ὁ
δὲ ἀγαπῶν τὴν ἀδικίαν μισεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν.
Ἐπιβρέξει ἐπὶ ἁμαρτωλοὺς παγίδας, πῦρ καὶ
θεῖον, καὶ πνεῦμα καταιγίδος ἡ μερὶς τοῦ
ποτηρίου αὐτῶν.
Ὅτι δίκαιος κύριος καὶ δικαιοσύνας ἠγάπη-

σεν,